

Dr Marv Wilson, Prorocy, sesja 21, Habakuk

© 2024 Marv Wilson i Ted Hildebrandt

To jest dr Marv Wilson w swoim nauczaniu o prorokach. To jest sesja 21 na temat Księgi Habakuka.

W porządku, jestem gotowy, aby zacząć.

Pomódlmy się. Rozpoczynając ten tydzień, nasz Ojciec, zwracamy się do Ciebie. Wiemy, że masz odpowiedzi na pytania, ale zdajemy sobie sprawę, że teraz widzimy przez szybę w ciemności.

Wiemy tylko częściowo. Tak więc nawet w życiu, gdy otrzymamy częściowe odpowiedzi na kłopotliwe pytania, modlimy się, abyśmy mieli do Ciebie ufność, że ostatecznie będziemy wiedzieć tak, jak jesteśmy znani. Modlę się, abyśmy kontemplując przesłanie Habakuka, abyśmy uchwycili niektóre trwałe i wieczne tematy wyłaniające się z tej małej książeczki, które pomogą nam utrzymać kurs jako Twoi naśladowcy. Modlę się o to przez Chrystusa, Pana naszego. Amen.

To tylko przypomnienie, że w przyszłym tygodniu w środę będziemy obchodzić wspólnie międzywyznaniową Paschę.

O transporcie tego pomyślimy w innej klasie lub dwóch. Dzisiaj naszym tematem jest Habakuk, który, jak powiedziałem, jest teodyceą. Teodycea oznacza usprawiedliwienie Bożych dróg, sprawiedliwości, mocy i miłości Boga w pomieszonym świecie.

Jeżeli Biblia stwierdza, że Bóg jest sprawiedliwy i nie jest w żaden sposób utożsamiany ze złem, to jak mamy to uwzględnić w naszym sposobie myślenia? Habakuk jest zakłopotany i wchodzi w ten dialog z Bogiem. Rozdziały 1 i 2 dotyczą tego kwestionowania i odpowiadania na ten dialog pomiędzy nim samym a Bogiem. Zadaje więc dwa pytania.

Przyjrzymy się tym pytaniom i skargom. Dlatego czasami nazywany jest prorokiem-filozofem. Biblia nie ma filozofów, ale czasami Biblia stawia pytania, które są również ważne dla filozofów.

W trzecim rozdziale, po kilku rundach z Bogiem w związku z jego skargami i wysłuchaniu, co Bóg ma do powiedzenia na temat jego skarg, w trzecim rozdziale dochodzimy do wspańskiej teofanii, w której Bóg objawia się w większym wymiarze. warunki niż życiowe. Gdzie na końcu debaty, jeśli tak wolisz, tej dwurundowej debaty, Habakuk w końcu otrzymuje Boga, a nie racjonalną odpowiedź na kwestię teodycei. A teraz kilka słów o tle tej książki.

Prawdopodobnie został napisany pod koniec panowania Jozjasza. Prawdopodobnie został napisany 15, może 20 lat przed obaleniem południowego królestwa. Wydawać by się mogło, że układ sił już się zmienił.

Pamiętajcie, że data 612 jest ważna dla historii Starego Testamentu. To jest data upadku Niniwy. A potem Babilon całkowicie przejmuje stery na starożytnym Bliskim Wschodzie i stanowi nowe, wyłaniające się zagrożenie na horyzoncie.

Kogo zdaje się mieć na myśli Habakuk, który kwestionuje Bożą mądrość dotyczącą wykorzystania Chaldejczyków, aby przyszli i uporali się z kłopotliwym dla niego problemem zła? Niektórzy uczeni kwestionują, czy w ostatnim rozdziale Księgi Habakuka jest to oryginalna część księgi. Z całą pewnością jest to wyznanie zaufania Bogu.

Wygląda na to, że był używany podczas kultu publicznego. Zwróć uwagę na zapis liturgiczny w rozdziale 3 dotyczącym Shigionoth, który jest instrukcją muzyczną, i oczywiście powtórzenia tych trzech Sylasów, których nie należy tłumaczyć. Jakiś kierunek muzyczny.

Być może przerwa, w której muzyka może włączyć się jako przerywnik, a czytelnik zatrzyma się, aby kontemplować i myśleć o poprzednich wersach. Nikt tak naprawdę nie wie, co oznacza Siła, ale wydaje się, że było to najprawdopodobniej coś używanego w odniesieniu do muzyków świątynnych i mogło wiązać się to z jakąś muzyczną pauzą. Większość z nas nie czyta codziennie Apokryfów.

Z pewnością jest częścią Biblii katolickiej, ale nie jest częścią Biblii chrześcijańskiej. Jednak wielu chrześcijan w Ameryce zdziwiłaby informacja, że apokryfy znajdowały się w większości kopii angielskich Biblii aż do początków XIX wieku. Fakt, że apokryfy zostały usunięte z RSV, NIV, różnych tłumaczeń, których używamy dzisiaj, ESV i innych, jest rzeczą stosunkowo współczesną.

Wspominam o Apokryfach, ponieważ mała książeczka Bell i Smok w Apokryfach wspomina o Habakuku. Czytam ciekawy akapit w Bell and the Dragon. Jest to opowieść, bardzo krótka, zapisana w pismach apokryfów.

W wierszach 33-39 jest napisane: Teraz prorok Habakuk był w Judei, ugotował gulasz, pokruszył chleb w misce i szedł na pole, aby zanieść to zniwiarzom, gdy anioł Pański powiedział do Habakuka zanieś obiad, który masz, do Babilonu Danielowi w lwiej jaskini. I rzekł Habakuk: Panie, nigdy nie widziałem Babilonu i nie znam jaskini. Wtedy anioł Pański chwycił go za czubek głowy i myślę, że to tak, jakby kotka wyłapała kotka zza sieci.

Anioł Pański ujął go za czubek głowy, podniósł go za włosy i z prędkością wiatru postawił go w Babilonie tuż nad jaskinią. I Habakuk zawołał: Danielu, Danielu, zjedz obiad, który ci zesłał Bóg. I rzekł Daniel: Ja, o mnie pamiętałeś, Boże, i nie opuścisz tych, którzy Cię miłują.

Następnie Daniel wstał i zjadł, a anioł Boży natychmiast umieścił Habakuka z powrotem na swoim miejscu. To fascynująca historia. Większość protestantów powiedziałyby, że to apokryf.

To prawda. To jest apokryficzne. Nie ma wzmianki o tym wydarzeniu w Piśmie Świętym, ale jest to bardzo interesująca wzmianka w apokryfach.

Zatem ta księga została napisana prawdopodobnie wkrótce po roku 612, a Chaldejczycy nasilili się i byli, myślę, że był to rok 612 lub 612, nie pamiętam. Myślę o trosce o lud Judy. Jeremiasz ostrzegał przed wygnaniem począwszy od roku 627, zatem Jeremiasz i Habakuk byli mu współcześni.

Istnieje katalog niektórych grzechów Chaldejczyków, jak się ich nazywa. Chaldejczycy i Babilończycy są synonimami grzechu Chaldejczyków. Katalog ten znajduje się w rozdziale 2, pod pięcioma nieszczęściami.

Biada temu, kto gromadzi skradzione dobra. Biada temu, kto buduje swoje królestwo na niesprawiedliwym zysku. Biada temu, kto buduje miasto na krwi.

Biada temu, kto napoi swoich sąsiadów. I biada temu, kto mówi do drewna, ożyj. Inaczej mówiąc, bałwochwalstwo.

Wydaje się, że te pięć nieszczęść wymienionych w rozdziale 2 jest adresowanych do narodu babilońskiego, który żywił żądzę imperium i bogactwa, wspaniałości i różnego rodzaju wad, w tym bałwochwalstwa. I tak ostatni rozdział Księgi Habakuka jest używany w synagodze podczas Szawuot. Szawuot to oczywiście Pięćdziesiątnica, a siedem tygodni po Paschy przypada drugie z trzech głównych świąt żydowskich, podczas których odbywały się pielgrzymki do świątyni jerozolimskiej.

Jaki jest temat rozdziału 3? Przeczytałeś to. Ponownie jest to objawienie tego potężnego Boga, który kroczy po ziemi i objawia się. To objawienie Boże znajduje się w tym psalmie, ponieważ prawdopodobnie trzeci rozdział Księgi Habakuka swoim sposobem jest bliższy psalmowi niż typowy materiał proroczy, jak na przykład wyrocznia.

Tak się składa, że w materiale Zwoju znad Morza Martwego, zwanym Komentarzem Habakuka, brakuje tego trzeciego rozdziału. Obecnie w Qumran, gdzie znajdują się Zwoje znad Morza Martwego, można znaleźć wiele różnych materiałów. Myślimy o księgach biblijnych znalezionych w Qumran, a z pewnością jest ich wiele, wiele.

Jednak Księga Powtórzonego Prawa, Psalmy i Izajasz są ważniejsze, jeśli chodzi o liczne kopie. Oprócz kopii Pisma Świętego w Qumran znajdują się inne dzieła. Oczywiście odnaleziono kopie wszystkich ksiąg z wyjątkiem Estery w całości lub we fragmentach.

Ale w Zwojach znad Morza Martwego znajdują się inne dokumenty. Niektóre z nich mają charakter apokryficzny. Istnieją inne dokumenty o charakterze sekciarskim.

Zwój Dziękczynienia, Podręcznik Dyscypliny, czasami nazywany Regułą Wspólnoty. Zwój Wojenny, który opowiadał, jak ci Żydzi, którzy przybyli do ostatniej wielkiej bitwy, prawdopodobnie przeciwko Rzymianom. Ale w Qumran występuje jeszcze inny gatunek i jest nim Komentarz Habakuka.

Istnieją inne komentarze, a Komentarz Habakuka daje nam przykład jednego z najwcześniejszych komentarzy do Biblii hebrajskiej. Komentarz Habakuka faktycznie pomija trzeci rozdział Księgi Habakuka, ale pokazuje nam metodę, którą uczeni nazywają Midrasz Peszer. Midrasz Peszer oznacza komentarz interpretacyjny do tekstu hebrajskiego.

Słowo Peshet oznacza dosłownie wyjaśniać. Midrasz to koncepcja interpretacji, zastosowania, czasem aforyzmu lub opowieści przypominającej wyjaśnienie tekstu biblijnego. A więc Midrasz Peszer.

Komentarz Habakuka do pierwszych dwóch rozdziałów jest rodzajem egzegezy znanej jako Midrasz Peszer lub komentarz interpretacyjny. Sposób, w jaki to ułożyli, jest przykładem komentarza sprzed czasów Jezusa. Najpierw cytujesz ten werset.

Tak więc, jeśli otworzysz Komentarz Habakuka, będziesz miał zacytowany werset, a następnie będzie napisane, że jest to Peszer. Wyjaśnieniem tego jest Peshet. Następnie, co ciekawe, następuje zastosowanie opisu Habakuka do aktualnych problemów tego konkretnego dnia.

Próbowali więc rozejrzeć się po ówczesnym świecie i często znajdowali wyjaśnienia w odniesieniu do otaczających ich Rzymian i najbliższego świata. W porządku, teraz spójrzmy na samą Księgę Habakuka. Księga Habakuka jest księgą samą w sobie.

Przede wszystkim w pierwszym rozdziale, wersetach 1-4, znajdujemy pierwszą skargę lub pytanie Habakuka. W wersetach 1-4 prorok zapytał Boga, zadając pytanie retoryczne: Boże, dlaczego pozwalasz na przemoc? Dlaczego pozwalacie, aby całe to zło trwało nadal i pozostało bezkarne? Zatem werset 2 mówi: jak długo, Panie, mam wołać o pomoc? Nie słuchacie albo ja wołam do was o przemoc, ale nie wybawiacie i nie zbawiacie. Dlaczego każesz mi patrzeć na niesprawiedliwość? Dlaczego

tolerujesz zło, zniszczenie i przemoc? Zawsze są przede mną, konflikty są mnogie, a prawo wydaje się całkowicie sparaliżowane.

Innymi słowy, panowanie Boże było sprawą martwą. niesprawiedliwość trafia do licytanta, który zaoferuje najwyższą cenę. To jest wypaczone.

To jest więc skarga proroka. I Bóg wraca z odpowiedzią, że zamierza ukarać. Nie jest to odpowiedź, której szukał, jak wiecie z przeczytanego tutaj tekstu, ale w pozostałej części rozdziału 1, szczególnie w wersetach 11, od 5 do 11, odpowiedź jest taka, że Bóg ukarze Judę przez Babilończyków .

A kiedy spojrzycie na ten tekst, Bóg mówi w wersecie 5: Zrobię za waszych dni coś, w co nie uwierzycie. Wzbudzam Babilończyków, którzy w następnych wersetach zostali opisani jako naród nieustraszony i budzący grozę, którego konie są szybsze niż lamparty i groźniejsze niż wilki, mają kawalerię, przychodzą i oni. upierają się przy przemocy, werse 9, i gromadzą więźniów, tak jakby wzięli garść piasku, cóż to za metafora lub porównanie. Śmieją się z ufortyfikowanych miast, a oto małe sformułowanie nawiązujące do biblijnych badań archeologicznych.

Budują ziemne rampy, werse 10, który przypomina nam wojnę oblężniczą, jak ludzie wchodzili na rampy aż do muru, aby móc wnieść tam taran. Zatem Ezechiel podaje więcej informacji na temat ramp oblężniczych, które umieszczono w pewnych wrażliwych częściach miasta. No dobrze, więc to są Babilończycy, a Habakuk wraca jednak z kolejnym pytaniem.

Nie jest usatysfakcjonowany faktem, że Bóg zamierza użyć Babilończyków w ten szczególny sposób, ponieważ uważa Judę za mniej niegodziwą niż Babilończycy. Babilończycy są narodem bardziej niegodziwym niż Babilończycy. Zatem jego druga skarga jest właśnie taka.

Dlaczego miałbyś używać Babilończyków przeciwko ludowi swego przymierza, wykorzystując bardziej niegodziwych do karania mniej niegodziwych? To nie ma żadnego sensu. Dlatego w dalszej części rozdziału 1 zaczyna narzekać, jak święty Bóg mógł pozwolić niegodziwym karać prawych. Dlatego opisuje go jako świętego, werse 12.

Zobaczymy to interesujące wyrażenie, gdy dojdziemy do Izajasza, świętego Izraela, który jest jednym z kluczowych i raczej wyjątkowych wyrażeń dla Izajasza. Habakuk używa tutaj słowa święty. Wyznaczyłeś ich do wykonania wyroku? Nakazałeś im karać? Habakuk jest tym dość zirytowany.

Wers 13 mówi wszystko. Twoje oczy są zbyt czyste, aby patrzeć na zło. Nie możesz tolerować zła.

To znaczy, jesteś świętym Bogiem. Jesteś sprawiedliwym Bogiem. Dlaczego zatem tolerujecie zdradę? To właśnie Babilończycy. Dlaczego milczycie, gdy bezbożni pożerają sprawiedliwszych od siebie? Jak zatem Bóg może posługiwać się tak okrutnym i barbarzyńskim narodem? I oczywiście chcesz życiorys dotyczący tego narodu.

Przejdź od razu do pięciu nieszczęść w następnym rozdziale, aby dowiedzieć się, jak wyglądają lunche. Ideologicznie się wypowiada i pod względem złego zachowania. Zatem przyjdą i tak jak sieć czy włóka zbierają duże ilości ryb.

To właśnie zamierza zrobić Babilon. To niegodziwi ludzie i zamierzają zgarnąć waszych ludzi jak ryby i duże liczby. I będą się śmiać przez cały czas, radując się z radości, werset 15, z naszego upadku.

I ten naród będzie nadal opróżniał swoją sieć, nie tylko niszcząc nas, ale nawet inne narody bez litości. Tym interesującym wyrażeniem bez miłosierdzia jest miłosierdzie. Oczywiście najczęściej cytowanym werselem, jaki otrzymuję od uczniów Gordona na okładce każdego egzaminu, jest Habakuka 3:2. W gniewie pamiętaj o miłosierdziu.

Ale tak naprawdę są tu dwa miejsca, w których pojawia się miłosierdzie. I jedno jest ostatnim słowem w rozdziale 1. Tym właśnie jest Babilon. To bezlitosne.

Zatem to wezwanie Boga oznacza, aby pamiętać o swoim ludzie i okazywać mu miłosierdzie nawet wtedy, gdy będą musieli stawić czoła trudnym czasom. Prorok kończy tę drugą skargę zasadniczo stwierdzając: OK, mam taki problem, że zamierzacie wykorzystać bardziej niegodziwych, aby rozprawić się z mniej niegodziwymi. I w zasadzie mówi: Zajmę moje stanowisko, moją pozycję, na ścianie, zupełnie jak strażnik, patrząc tam jak Rabszake Izajasza, patrząc tam i otrzymując odpowiedź na jakieś wyzwanie .

I tak 2:1, które kończy tę drugą skargę, mówi: Zamierzam poczekać na odpowiedź na tę drugą skargę, którą mam. Jak zatem Bóg powraca, zaczynając od 2:2 i odpowiadając na drugą skargę? Z tego małego fragmentu wyszły dwie najważniejsze refleksje na temat jednego werselem w całej historii interpretacji biblijnej. Rabini, podobnie jak chrześcijańscy interpretatorzy, na przestrzeni wieków zawsze interesowali się tym, czy jest jeden werselem w Piśmie Świętym, który jest najważniejszy? Albo do czego to wszystko się sprowadza? Jest takie stare powiedzenie, że dwie główne szkoły interpretacji w czasach Jezusa to Hillel i Szammai.

I oczywiście wyzwanie: czy można podsumować całą wiedzę o Torze na jednej nodze? Oczywiście Szammai, który był bardzo surowy, szczegółowy i bardzo halacyczny, nigdy nie byłby w stanie tego zrobić. Ale kiedy poganin zapytał Hillela, czy możesz na jednej nodze podsumować wszystko, co trzeba wiedzieć o judaizmie? Dał odpowiedź:

co jest dla ciebie szkodliwe, nie czyn nikomu innemu. Wszystko inne w Piśmie Świętym jest komentarzem na ten jeden temat.

Wersja tak zwanej złotej zasady, czyn innym tak, jak chciałbyś, żeby oni czynili tobie, która odnosi się do kwestii miłosierdzia i współczucia. I oczywiście Hillel był znany jako znacznie bardziej współczujący, a może miłosierny i życzliwy w porównaniu z raczej surowym, surowym i osądzającym sposobem, w jaki Shammai czasami pojawia się w debatach. W Talmudzie jest 316 debat pomiędzy uczniami Hillela i uczniami Szammaja.

W latach 200. XX wieku żył rabin Simlai, SIMLAI, który jako pierwszy policzył wszystkie przykazania z pierwszych pięciu ksiąg Biblii. Nazywa się to dziś Prawem Taryaga. A jeśli pójdziesz do Encyklopedii Judaica i wyszukasz TARYAG, jest to akronim od, cóż, zawiera cztery hebrajskie litery, a kiedy znajdziesz numeryczny odpowiednik każdej z tych hebrajskich liter, wyjdzie 613.

Zatem Prawo Tarjaga, 613 przykazań, 365 negatywnych, po jednym na każdy dzień w roku i 248 pozytywnych, znalazł rabin Simlai. Ale potem rabin Simlai próbował to wszystko sprowadzić do sedna. Czy potrafisz znaleźć w Piśmie Świętym jedno przykazanie, które mówi wszystko? To ciekawe, podaje szereg różnych konfiguracji i redukcji rzeczy.

Przychodzi mu do głowy, że Habakuka 2:4 stanowi podstawę Biblii hebrajskiej. Człowiek sprawiedliwy lub sprawiedliwy, to znaczy człowiek pozostający w przymierzu z Bogiem, będzie żył wiernie. Oznacza to, że żyje z wytrwałością i konsekwencją i trzyma się tego ze stanowczością i stałością determinacji.

Tak więc mamy nawet we wczesnym myśleniu żydowskim, jeśli jest jeden werset w Biblii, to akurat ten pochodzi z Habakuka, a nie z Tory, ale podsumowuje to, do czego naprawdę powołany jest każdy człowiek. A to oznacza, że pomimo całej tej statyki na świecie i pomimo wszystkich trudnych czasów i problemów wokół nas, trzymasz się tam, wiernie żyjąc swoim życiem. Oczywiście, Marcin Luter wybrał ten sam tekst i stał się on okrzykiem bojowym Reformacji.

Ponieważ trzy razy w Nowym Testamencie to wyrażenie zostało zaczerpnięte z Habakuka 2.4 i nieco przerobione teologicznie, sprawiedliwy będzie żył wiarą. Zatem w Biblii, Boża odpowiedź na skargę Habakuka, wracając do pierwotnego kontekstu, Boża odpowiedź polega na spisaniu objawienia i wyjaśnieniu go na tablicach, aby herold mógł z nim biegać. Objawienie bowiem oczekuje wyznaczonego czasu, mówi o końcu.

To nie okaże się fałszywe. I chociaż to trwa, czekaj na to, a na pewno przyjdzie i nie będzie zwlekać. Czekać na co? Cóż, w tym kontekście wydaje się to wzywać do

upadku Babilonu, tego ludu, który nadejdzie i przyniesie smutek południowemu królestwu.

Ale w tym kontekście sam Babilon będzie miał swój dzień, więc wydaje mi się, że gdy mówi, że chociaż to się utrzyma, poczekaj na to, poczekaj na 539, kiedy na to patrzemy. Poczekaj na Persję, która w roku 539, wraz z powstaniem Cyrusa Wielkiego, obali naród Babilonu. W wersecie 4, zanim dojdiesz do tego słynnego fragmentu, sprawiedliwy będzie żył przez wiarę lub sprawiedliwy będzie żył dzięki swojej wierności; mówi: spójrz lub zobacz, jest nadęty, jego pragnienia nie są prawe.

Prawdopodobnie uosabia to króla Babilonu. Jest nadęty i jego pragnienia nie są dobre. Werset 5 mówi, że jest arogancki, nigdy nie odpoczywa i jest chciwy jak grób, gromadzi dla siebie wszystkie narody i bierze do niewoli cały lud, czyż nie wszyscy będą mu drwić z szyderstwa i pogardy.

Zatem kontekstowo wydaje się, że ta osoba jest nadęta dumą, a Izajasz 14 oczywiście mówi o królu Babilonu i jego dumie. Więc prawdopodobnie jest tu kolektywem dla Babilończyków. Ale Persja z czasem powali tego wyniosłego, a Chaldea i Babilon nie mogą uniknąć sądu króla Babilonu.

A więc jej grzechy. Oto kontrast. Pierwotny kontekst jest taki, że musisz działać pomimo rozpadania się świata wokół ciebie, pomimo nadejścia obcych armii, pomimo prześladowań politycznych.

Objawienie Boże mówi o wiernym, stałym i mocnym postanowieniu kontynuowania codziennego życia. Mówi, że tak masz funkcjonować. Życie tutaj oznacza więc więcej niż konieczność zapewnienia bezpieczeństwa.

Sprawiedliwy człowiek, cnotliwy człowiek, przetrwa nadchodzącą zagładę, ponieważ ma pewność. Co to jest? Dźwięk muzyki? Mam pewność. Słyszę tę linijkę.

I to jest swego rodzaju przesłanie, które nadejdzie, cokolwiek się stanie, wykonując swoje codzienne sprawy, rób to pewnie i w mocy samego Pana, który jest lepszy niż samo życie. Tak żyjesz. Cytując ten werset Paweł miał inny cel.

Czy on to zacytował wyrwany z kontekstu? Cóż, w pewnym sensie tak; w innym sensie nie. Pisarze Nowego Testamentu często przedstawiali nieco odmienne podejście teologiczne lub mieli różne cele w zakresie sposobu wykorzystania niektórych tekstów Starego Testamentu. Jeśli chodzi o Pawła, był on zainteresowany zbawieniem przez wiarę.

Dla Pawła Abraham był bohaterem, ponieważ Abraham wierzył w Boga. Rodzaju 15:6. I poczytano mu to za sprawiedliwość. Zatem Paweł we wczesnych rozdziałach Listu do Rzymian tak mocno nawiązuje do Abrahama, czy jest to zgodne z Pawłem?

Zaufał Bogu. Wierzył w Boga. Nie przez uczynki ludzkiej sprawiedliwości, ale przez wiarę.

I tak według Pawła nacisk kładziony jest na pobożność, a nie na uczynki prawości. Lub, jak wiemy z Ewangelii wiary, Ewangelii Jana, Pisteuo , wierzyć, ufać. Dla Pawła było to bardzo ważne.

A także przedmiotem tej wiary jest wiara w Chrystusa. Nic z tego oczywiście nie ma miejsca w kontekście Księgi Habakuka. W bezpośrednim kontekście nie ma tu żadnego kontrastu między uczynkami a wiarą.

Ani zbawienie przez wiarę w Chrystusa, ani usprawiedliwienie przez wiarę w Chrystusa, jak je poznajemy w teologicznym języku Kościoła chrześcijańskiego. To się tutaj nie dzieje. Dla piszącego tutaj słowo emunah jest bardzo ważnym słowem.

Rabini podkreślili to słowo, ponieważ zostało ono użyte po raz pierwszy w 17. rozdziale Księgi Wyjścia. Jego dosłowne znaczenie można znaleźć tam w kontekście Amalekitów. Wycinali Izraelitów, gdy przechodzili przez Półwysep Synaj w drodze po prawo na Synaju.

I tak Jozue zdobywa swoje pierwsze doświadczenie wojskowe, kosząc Amalekitów, ale tylko wtedy, gdy Mojżesz jest na szczycie wzgórza, a Aaron podnosi jedno ramię, ponieważ byli zmęczeni, a ona podnosi drugie ramię. A tekst biblijny mówi, że ramiona Mojżesza pozostały emunah aż do zachodu słońca. Jak to jest przetłumaczone? W zależności od wersji, twardej lub stałej.

I tak nasze słowo amen pochodzi z tego rdzenia. Kiedy mówisz „amen”, mówisz, że to potwierdzam. To jest solidne, to jest stabilne, to jest uziemione.

To nie wyparuje. To się sprawdza. Zatem sprawiedliwy będzie żył według swego, to znaczy sprawiedliwy, który zna Boga Izraela, będzie żył dzięki stanowczości i stałości, niezachwianej lojalności wobec objawienia.

Nie upadniesz, gdy wszystko dookoła się rozpadnie, dlatego wiara daje ci stanowczość w życiu. Wiara to nic innego jak żywa świadomość wszechobecności. Zatem Biblia jest stanowczością, stanowczością, która daje ci wewnętrzną stanowczość.

Widzisz, myślę, że się mylimy, gdzie jest to sprzedawane w niektórych chrześcijańskich dzielnicach, gdzie jeśli przyjdiesz do Chrystusa, jest to coś w rodzaju Pollyannej wersji tego, że Chrystus jest z tobą i wszystko będzie dobrze. Biblia tak naprawdę obiecuje ci wewnętrzną stanowczość, wewnętrzną spójność, wewnętrzną siłę oraz stałość i stałość duszy. Tak naprawdę jest to wersja Pawła, jeśli przejdziemy

do jego listu radości, czyli Listu do Filipian, gdzie w tym małym liście mówi, abyśmy się radowali jakieś dwanaście razy, to jest to jeden z jego listów więziennych.

Paweł został uwięziony z prawdopodobnie niewielką nadzieją na uwolnienie i rozmawiał z Filipianami o tym, jak mają żyć w obliczu trudności. I oczywiście mówi: radujcie się w Panu, radujcie się w Panu. Mówi, że nauczyłem się być zadowolonym, niezależnie od stanu, w jakim się znajduję.

Wszystko mogę w Tym, który mnie umacnia. Wersja Króla Jakuba, wszystko mogę w Chrystusie, który mnie wzmacnia. Jeśli chodzi o Paula, Paweł wiedział, że okoliczności zewnętrzne tego nie zrobią.

Stoicyzm nie był odpowiedzią Pawła, chociaż stoicy żyli kilka stuleci przed Pawłem. To nie jest uśmiechanie się i znoszenie tego, okazywanie łaski i noszenie tego. Paweł mówi o czerpaniu z innego źródła, które sam posiadał.

Chrystus, który żyje we mnie, jak można przetłumaczyć Filipian 4:13, oznacza, że mam siłę, aby stawić czoła wszelkim warunkom, dzięki mocy Tego, który żyje we mnie. To sugeruje, o czym jest ten fragment, a także w innych miejscach, gdzie pojawia się ten werset. Na przykład w innych miejscach Listu do Hebrajczyków 10:35-39 użyte jest w znaczeniu, że sprawiedliwy będzie żył z wiary.

Autor Listu do Hebrajczyków mówi, że nie traćcie zaufania, a zostanie ono sownie wynagrodzone. Musisz wytrwać, aby po wypełnieniu woli Bożej otrzymać to, co obiecał. Bo już za chwilę przyjdzie Ten, który ma przyjść i nie będzie zwlekał, wydaje się to aluzją do powrotu Jezusa.

Ale mój sprawiedliwy, to jest wierzący, którzy pozostają w przymierzu z Bogiem, ale mój sprawiedliwy z wiary żyć będzie, aż przyjdzie. A jeśli się cofnie, nie będę z niego zadowolony. Ale nie należymy do tych, którzy się cofają.

Odwrotną stroną emunah jest wycofywanie się, rozpuszczanie i poddawanie się. Zatem emunah to pewność duszy, która pozwala przetrwać trudne chwile. Rozdział 2 ma fascynujące zakończenie, gdy omawia zło tego imperium babilońskiego, miasta pięciu nieszczęść.

Nie będę mówił o wszystkich wadach narodu babilońskiego, ponieważ je tutaj kataloguje. Ale szczególnie chcę skomentować wersety 18-20. Tym, co odróżniało religię Izraela od innych religii, był fakt, jak to ujął Abraham Joshua Heschel, że Bóg żyje.

On jest prawdziwy. A to, co robi tutaj Habakuk, co jest typowe dla gatunku proroczego, robi to w kilku miejscach Jeremiasz i kilku innych proroków, polega na naśmiewaniu się z rywalizujących w tamtym czasie bóstw świata, ponieważ nie żyją. I

bałwochwalstwo tego dnia w końcu zawiodło, ponieważ tylko Bóg Izraela, ponieważ był żywy, mógł dać autentyczne i prawdziwe objawienie.

Zatem, jak mówi w wersecie 18, jaką wartość ma bożek, skoro został wyrzeźbiony przez człowieka? Obraz, który uczy kłamstw. Bo ten, kto je tworzy, ufa swemu własnemu stworzeniu. Tworzy bożki, które nie mogą mówić.

Biada temu, kto mówi drewnu, ożyj, albo kamieniowi martwemu, obudź się. Czy może udzielić wskazówek? Pytanie retoryczne. Oczywiście nie.

Jest pokryta złotem i srebrem, ale nie ma w niej tchnienia. Aluzja do idoli jest taka, że nie są oni prawdziwi. W przeciwieństwie do tego Pan jest w swojej świętej świątyni.

Niech zamilknie przed nim cała ziemia. Zanim wielki, rzekomo wielki makler giełdowy EF Hutton upadł, może 10 lat temu, mieli jedną z najlepszych reklam w telewizji. Sprawa wyglądała następująco: kiedy EF Hutton mówi, wszyscy słuchają.

To jakby kilkaset osób zgromadziło się wokół greenu, na którym rozgrywany jest mecz golfowy. I nagle ktoś otwiera usta i panuje cisza, całkowita cisza. Kiedy EF Hutton mówi, wszyscy słuchają.

Chodzi o to, aby ziemia milczała przed Bogiem, który jest w swojej świętej świątyni. On może dać objawienie. On daje objawienie.

On żyje, jak to ujął POD. Punkt kulminacyjny tej książki, jej rozwiązanie, po tym, jak przedstawił obraz Boga, który jest większy niż życie. I czerpie lub nawiązuje do poprzedniego objawienia.

Temat: Bóg, który przychodzi. W 3:3. Ten Bóg, który pochodzi z T-Man, który był na południe od Judy. Ten święty objawił się na górze Paran, która znajdowała się na południe od Kadesz Barnea.

Czym było Kadesz Barnea? Dlaczego jest to ważne w Biblii? Stał się głównym obozem na pustyni, miejscem, z którego wysłano dwunastu zwiadowców, gdzie Izraelici rozbili obóz w Kadesz Barnea przez około 38 lat. I gdzie pochowano jednego z członków rodziny Mojżesza.

Kadesz Barnea. Tuż obok znajduje się góra Paran. Ale Bóg w swojej chwale zakrywa niebo.

Jego chwała napętnia ziemię. Jego blask jest jak wschód słońca. Z jego dłoni błyskają promienie.

Stał i potrząsał ziemią. Spojrzał i sprawił, że narody drżały. To prawie tak, jakby ta ogromna, większa niż życie postać stała przed całą ziemią.

Poezja jest wzniosła. To hiperbola. To przesadzone.

Aby podkreślić, że cała ziemia stoi w miejscu w obecności tego potężnego. Przed którym rozpadły się starożytne góry. Jego drogi są wieczne.

Jest tu wzmianka, prawdopodobnie o przejściu Morza Czerwonego. Czy gniewaliście się na morze, gdy jechaliście na koniach i w zwycięskich rydwanach? Odkryłeś swój łuk. Przywołałeś wiele strzał.

Podzieliłeś ziemię rzekami. Co mówi Księga Wyjścia 15? Pan jest wojownikiem. Pieśń Mojżesza.

Miriam nad Morzem Czerwonym. Słońce i księżyc zatrzymały się na niebie na błysk Twoich lecących strzał, na błyskawicę Twojej błyskającej włóczni. W gniewie kroczyłeś po ziemi i w gniewie młóciłeś narody.

Wyszedłeś, aby wybawić swój lud, Zbawiciela, Namaszczonego. Kim jest pomazaniec? Izrael. Ponownie widzimy u proroków temat przyjścia Boga do Izraela i wybawienia Izraela.

Wyznaczony przez Boga do Jego celów na ziemi. Wydaje się zatem, że język ten silnie nawiązuje do faraona. To jest historia zbawienia, ponieważ Bóg już w historii przyszedł, aby odkupić swój lud.

Zmiażdżyłeś przywódcę krainy niegodziwości. Obnażyłeś go od stóp do głów, zagładę Egipcjan. Własną włócznią przebiłeś mu głowę, gdy jego wojownicy wyszli, żeby nas rozproszyć, radując się, jakby mieli pozreć ukrywających się nieszczęśników.

Deptąłeś morze swoimi końmi, wzburzając wielkie wody. Zatem wydaje się, że jest to aluzja do tego Boga, który wszedł w historię Izraela na pustyni nad Morzem Czerwonym. Przyszedł potężniejszy niż życie, aby ich ocalić i wyzwolić, zupełnie jak wojownik.

należy powiedzieć o próbie magnalii , terminu, którego Kościół używał do określenia wielkich odkupieńczych działań Boga Izraela, wielkich rzeczy, magnalii , które były przećwiczone. A jeśli mamy na to wzór w niektórych z najlepszych hymnów, które przypominają dawne dzieła Boga, ćwiczymy je, wspominamy. Jest na to wzór w Piśmie Świętym.

Następnie rozwiązanie księgi następuje w wersetach 16b aż do końca. Mówi, że będę musiał cierpliwie poczekać na dzień nieszczęścia, co oczywiście nawiązuje do 2:3. Choć to trwa, poczekaj na to. Na pewno nadejdzie i nie będzie zwlekać.

Więc jest to. OK, 539 p.n.e., kiedy Persja obali Babilon, będę musiał cierpliwie czekać, na ten dzień nieszczęścia, który nadejdzie na naród, który nas napadnie. To małe wyrażenie prawdopodobnie wskazuje na fakt, że, jak wiecie, w ciągu około dziesięciu lat Babilon sprowadzał swoje armie, aby zaatakować Jerozolimę trzema poważnymi atakami, zanim ostatecznie obalił ją w roku 586.

Może więc prorok przewidział, że inwazja już się zaczęła. Potem mówi, chociaż drzewo figowe nie kwitnie ani nie pączkuje, nie ma winogron na winorośli, nie ma zbiorów oliwek, a pola zbóż nie produkują żywności, to nasze trio rolnicze powraca do nas ponownie, co widzieliśmy w Ozeasz. Wino, oliwa i zboże.

Trzy główne filary ekonomii biblijnej. Założmy więc, że jest to katastrofa rolnicza. Zawodzi także hodowla zwierząt.

W zagrodzie nie ma owiec. Żadnego bydła w oborach. Jednak będę się radował w Panu.

Ponownie, czy mogło to stać za apostołem Pawłem, który mógł rozmyślać o takich dziełach w swoich osobistych trudnościach? Mówi: Będę się radował w Panu i będę się radował w Bogu, moim Zbawicielu, moim Wybawicielu. Wszechwładny Pan jest moją siłą. Tak przetrwasz trudne chwile.

Pan jest moją siłą. To wewnętrzna emunah , która pozwala ludziom radzić sobie z tym, co może. On sprawia, że moje stopy chwytają się wysokości jak stopy kozła górskiego, jelenia lub jelenia.

Pewność siebie jest tym, co daje Bóg. Zatem na koniec moje ostatnie słowo w tej sprawie. Relacja, mówiąc biblijnie, ma pierwszeństwo przed rozsądkiem.

Biblia nie zawsze daje ostateczne odpowiedzi. Daje to sam Bóg. Daje relację i tę relację można utrzymać w trudnych chwilach życia.

W najgorszych czasach, niezależnie od tego, co się stanie, będzie trzymał się Pana, podobnie jak Hiob w teodycei w tej księdze. W środę na naszych zajęciach będziemy omawiać książkę Kushnera. Więc upewnij się, że przeczytałeś Kushnera do środę.

Jeśli chcesz, przynieś książkę na zajęcia. Chciałbym poznać wasze zdanie na temat Kushnera. Chciałbym przeprowadzić dobrą dyskusję na temat tej książki, poznać wasze reakcje i podzielić się z wami kilkoma moimi przemyśleniami na jej temat.

Co jest w tym dobrego, co ci się nie podoba i czego możemy się dowiedzieć, zadając to samo pytanie we współczesnym świecie? Gdzie w tym wystąpimy? W porządku, to będzie to. To jest dr Marv Wilson w swoim nauczaniu o prorokach.

To jest dr Marv Wilson w swoim nauczaniu o prorokach. To jest sesja 21 na temat Księgi Habakuka.